

“Al Roser teníem molta feina però no sabíem què era estar estressat”

Entrevistem Eli Bravo

Eli Bravo va ser secretària de la Facultat de Lletres en els seus inicis. Actualment és administrativa al Servei de Retribucions i Seguretat Social de la Universitat de Lleida.

Descarregar imatge

-Com van ser els teus inicis a la Facultat de Lletres?

Vaig començar el 1982 amb un contracte de tres mesos com a auxiliar administrativa fent una substitució. En aquells moments estava cursant el cinquè curs de Formació Professional, i el vaig haver de deixar per fer-lo de nit.

Jo vivia a prop del Roser i quan era petita jugava davant de la Casa de la Cultura, actualment el Parador. Allí sempre sentia el teclejar de les màquines d'escriure i em fascinava. **Tenia claríssim que volia ser secretària i amb tretze anys em vaig treure el títol de mecanografia.**

Recordo passar per la vorera i quedar-me parada contemplant els grans finestrals amb les reixes blanques del Roser. Mentre observava les màquines pensava “jo vull treballar aquí”. Quan estava fent cinquè de Formació Professional els professors ens deien que havíem de fer pràctiques i presentar-nos a totes les places per tal d'agafar experiència. Aleshores se'm va presentar l'oportunitat de treballar al Roser. Quan hi vaig arribar, em va rebre Julià Rodríguez, que em va dir que em trobava a la Delegació de Geografia i Història. Em vaig quedar de pedra, no em podia creure que havia arribat a la universitat.

Jo tenia moltes ganes de treballar, tenia divuit anys. Recordo que el Julià m'anava donant feina i quan l'acabava li deia: "Julià, ja he acabat, què faig ara?". Després d'una setmana de treballar allí, un dia em va ensenyar la resta de l'edifici i els claustres, on mai havia estat. Ho recordo a la perfecció. Em va ensenyar el lloc on hi havia la Delegació de Dret. El passadís era gran i ample, i en arribar davant la porta tancada, la va obrir i, de sobte, ho vaig veure tot amb càmera lenta. La llum que entrava pels grans finestrals feia visibles les partícules de pols que flotaven per la sala. Em vaig adonar d'on era. **No m'ho podia creure. Havia arribat on somiava des que era petita, un somni fet realitat: aconseguir aquell lloc de treball! A més, em va agradar molt tenir Julià Rodríguez com a tutor, ja que tot el que sé sobre administració li dec a ell.**

-Com era l'ambient de l'època?

Érem com una família, hi havia un ambient molt agradable. No ens importava fer hores i hores de feina. N'hi havia molta, ja que tot ho fèiem a mà, però estava tant a gust que no em feia l'efecte que estigués treballant. A més, sempre hi havia temps per riure, per explicar anècdotes, no hi havia estrès. És curiós: teníem molta feina, però no sabíem què era està estressat. Quan vaig tenir les primeres vacances, recordo que anava a veure què feien perquè m'avorria a casa i volia treballar.

Va ser traslladar-nos del Roser al Rectorat l'any 1986 i ja tot va canviar. Tot va començar a créixer. L'any 1992 ja érem Universitat de Lleida. Suposo que el fet de ser un edifici tan gran, haver contractat tanta gent i crear serveis nous com el de la comptabilitat, el d'afers generals... va contribuir al fet que es perdés aquest sentiment de petita família.

-Recordes algun esdeveniment significatiu?

Hi va haver l'acte de constitució de l'Estudi General, que es va fer a l'Aula Magna i allò per a mi va ser un gran descobriment de com s'organitzava un acte protocol·lari. Em va sorprendre molt.

Més endavant, quan vaig formar part del Departament de Filologia em va tocar a mi organitzar un esdeveniment i aleshores vaig fer alguns cursos de protocol, que des d'aleshores em cridava l'atenció.

-Com ha canviat l'administració universitària al llarg dels anys?

Per una banda, abans tot es feia a secretaria i a mà; en canvi ara tot està més descentralitzat i cada secció s'encarrega d'un tema, a part de fer-ho tot amb ordinador. Per altra banda, crec que la feina s'ha deshumanitzat completament: l'administració universitària no té res a veure a com era abans. Avui en dia sempre anem corrents, no tenim mai temps de res, sembla que la feina mai s'acaba... més que burocràcia jo li dic "burrocràcia" perquè s'ha convertit en això. Hi ha moltes coses que no s'entenen, gestions que en comptes de facilitar la tasca, posen entrebancs. Tot i això, en el meu dia a dia, sempre intento ajudar a tothom en el que puc.